

عنوان مقاله:

کنکاش ارتباط خودکارآمدی با سازگاری و بردباری تحصیلی

محل انتشار:

هفتمین کنفرانس ملی نوآوری و تحقیق در مدیریت، روانشناسی و آموزش و پرورش (سال: 1401)

تعداد صفحات اصل مقاله: 10

نویسندگان:

علی خدابنده بایگی - دکتری تخصصی مدیریت تطبیقی و توسعه، گروه مدیریت دولتی، دانشگاه آزاد اسلامی، ایران

مهدی خلیلی نسب - دانشجوی کارشناسی ارشد فلسفه و کلام اسلامی، مرکز امورخادمین معاونت سرمایه انسانی آستان قدس رضوی

سیده سمیرا مشکات رضوی - کارشناس ارشد طراحی، دانشگاه آزاد اسلامی واحد قائم شهر

خلاصه مقاله:

خودبسندهی، باور به کارآمدی خود می باشد که باعث تحرک و پویایی و برنامه ریزی صحیح در حین تحصیل دانش آموزان می شود. میزان سلامت اجتماعی افراد می تواند به عنوان یک متغیر مهم در ارتباط با ویژگی های تحصیلی، از جمله خودبسندهی تحصیلی مورد توجه قرار گیرد. خودبسندهی یا خود کارآمدی تحصیلی به عنوان قابلیت درک فرد از توانایی های خود در انجام وظایف لازم برای رسیدن به اهداف تحصیلی تعریف شده است. یادگیرندگان دارای خودبسندهی تحصیلی بالاتر، سازگاری تحصیلی بهتری دارند و راهبردهای یادگیری سودمندتری را به کار می برند. هدف از پژوهش حاضر بررسی رابطه بین خودبسندهی با سازگاری و بردباری تحصیلی است. پژوهش حاضر از نظر نوع هدف، کاربردی و نوع روش تحقیق توصیفی - پیمایشی است. جامعه آماری تحقیق حاضر شامل دانش آموزان دوره دوم ابتدایی دخترانه شهرستان قائم شهر به تعداد ۱۹۷ نفر می باشد که حجم نمونه براساس فرمول کوکران ۱۲۶ نفر به صورت نمونه گیری تصادفی ساده انتخاب شده اند.

کلمات کلیدی:

خودکارآمدی، بردباری، سازگاری تحصیلی

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1657762>

